

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, num. 30, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

DIMARS—4 DE OCTUBRE.—CATÁSTROFE DE CA'N PFEIFFER.

Vista de la casa enfonzada en lo moment d' extreure 'ls morts y ferits sepultats' entre las ruinas.

UNA CATÁSTROFE.

ENTRE las sis y un quart de set del dimars, una detonació espantosa posà en commoció als vehins de las inmediacions del fort de Don Carlos. Una hermosa casa, de nova construcció, composta de baixos y dos pisos, acabava de desplomarse, y una flamarada 's perdia per l' espay. La casa estava adossada a la fàbrica de màquines agricolas dels fills de Amador Pfeiffer: habitavan lo primer pis los amos del establiment, y 'l segon lo major-dom de la fàbrica y la seva familia.

Los treballadors ván llensarse fora del taller, y al veure aquell informe pilot de ruinas quedaren esglayats. Allà sota havia de haverhi alguns cadàvers, tal vegada alguns ferits: dugas families enteras sepultadas.

Comensaren aquells los treballs d' investigació, ab ajuda de algunas forsas del exèrcit que havian acudit ab gran prestesa, ab las brigadas del Ajuntament y las del carril de Fransa, que 's presentaren també, en presencia de todas las autoritats y baix la direcció, primer, de un coronel de inginyers, y més tart del arquitecto del Municipi.

La emoció de tots los circumstants era profunda: los treballadors del taller no podian contenir las llàgrimas, y 'ls treballs que anavan executant, sumament

delicats, exigian grans precaucions. Si hi havia alguna persona ab vida, entre las víctimas de la catástrofe, una imprudencia qualsevol podia serli fatal.

Lo treball vá ser llarch: de taut en tant apareixia un cadàver, després un altre, are un ferit grave, més tart, al cap de quatre horas, una nena de poch anys ilesa, com per miracle. Las impressions que aixó causava no 's poden descriure.

Ab excepció de duas, todas las demès personas sepultadas se trobavan en camisa: entre ellas una mare, casi tota cuberta de runa, ab los brassos estesos, cap al seu fill més petit, mort com ella al seu costat. La infelís era l' esposa del jefe del establiment, l' inginyer D. Mario Puig, que vá ser extret molt mal ferit, de tal manera que vá morir a las pocas horas. Lo de-

rumbament del edifici vá sorprendre'ls, estant entre-gats al descans. ¡Desventurats!

Quan vá estar tot remogut y mirat, vá passarse ba-lans. Causa tristesa 'l pensar ab tantas víctimas.

Los morts eran 13 —*Família Puig-Pfeiffer*: (don Mario Puig, jove de 33 anys, inginyer industrial, molt apreciat pèl sèntalent y bellas qualitats de caràcter. Dirigia l'establiment y s' havia guanyat un nom. Durant los sèus estudis havia obtingut molts premis y distincions honoríficas. Acabava de arribar de un viatge y estava a punt d' emprendre'n un altre: l' endemà mateix havia de marxar. Quan lo van extreure d' entre la runa, ab una ferida al cap y una gran contussió al pit, conservava encare totas las facultats intelctuals, si bé no 's donava compte de lo que havia ocorregut.

D.ª Matilde Pfeiffer de Puig, de 30 anys, filla del fundador de la casa, lo difunt D. Amador, esposa de D. Mario Puig. Vá ser extrema morta, y en l' acti-tut qu' hem indicat, ab los brassos estesos cap al sèu fill petit.

Manelet y Amador Puig, nens de 3 y 1 anys respec-tivament, fills del anterior matrimoni.

D. Ernest y D. Enrich Pfeiffer, de 23 y 21 anys respec-tivament, alumno aquest últim de l' escola de in-ginyers, estimat de catedràtics y condeixebles: ger-mans de D.ª Matilde.

La família Puig-Pfeiffer feya pochs dias que havia vingut de la torre y estava a punt de mudar de casa.

Família del majordom: D. Joseph Grau, majordom del taller, de 52 anys d' edat. Ván extraure'l vestit, puig en lo moment de la catástrofe se dirigia al treball.

D.ª Mercé Farrarons, de 40 anys, esposa del ante-rior.

D.ª Mercé Grau y la nena Dolors Grau, germanas, com á fillas del anterior matrimoni, de 20 y de 3 anys respectivament. La Mercé estava á punt de casarse. ¡Quántas ilusiones desfetas!

Personas estranyas á la familia: D. Miguel Farrús, criat de la família Puig.

La criada Tereseta (s' ignora la apellido), de 40 anys. Un embarnissador de mobles, anomenat Marcelino.

Aquest fou sorprès fora de la casa per lo derrumbament de una paret mestre, estant segut sobre un banch de pedra, mentres esperava á un sèu company de ofici, per posarse á treballar. Ab motiu de la muda de casa havia rebut l' encàrrech de repassar los mobles. Dirigit al treball vá trobar la mort. ¡Pobre mártir!

Ferits: dos no més: la ninyera Francisca Gil, que té contusions y cremaduras, no molt graves, y la nena Teresina Puig, de 4 anys, que vá ser extrema ab algu-nas esgarranxadas insignificants.

Lo descobriment de la nena, l' única filla del matri-moni Puig-Pfeiffer que resta ab vida, es un verdader poema. Al enfonzarse la casa, resguardada ella per una viga que no havia caygut del tot, vá salvarse de quedar cuberta per la runa. Avants de descobrirla, vá donarse á coneixe pèls sèus plors. Quan la van treure, per un forat obert en la paret de la fàbrica, se queixava exclamant que diria á la mamá que la minyona l' havia feta dormir al carrer y no l' hi havia donat menjar. Trasladada á casa de un parent, varen ferli creure que tot havia sigut un somni, y allà vá quedarse ab aquesta idea, jugant ab los nens de la casa y dihent que aquella nit havia somiat pedras y fustas ¡Santa innocencia!

En quant á la ninyera, vá salvarse gracias á haver tingut lo cap resguardat pèls barrots y l' asiento de una cadira.

Una germana d' aquesta, també al servey de la casa, vá salvarse, perque avants de que ocorregués la ca-tástrofe, havia anat á rentar.

La causa del accident * * explica la ninyera dihent que vá alsarse, que vá sentir fortor de gas, que vá avi-sar als sèus ainos y que vá encendre un misto per exa-minar si hi havia algun escape. Després ja no 's re-corda res més. Vá percibir una flamarada serpentejant y vá perdre 'l coneixement.

Aixó dona á comprendre que la casa, poch sòlida, per estar basada sobre arena y tal vegada socavada per l' aygua de las plujas que en aquell siti s' entretè, ab motiu de haverhi hagut los fosos del fort de D. Cár-los, no vá poder resistir l' empenta de l' explosió de gas y vá enfonzarse de dalt á baix.

Un detall: tots los cadàvers del segon pis tenian cremaduras á més de las contusions; los del primer pis contusions tant sols.

De la família del Sr. Puig no 'n queda més que la nena Tereseta; de la família Pfeiffer, dos fills del difunt D. Amador: un d' ells Alejandro, pensionista de un colegi de l' Ensanxe, y una sèva germana casada á Sant Martí de Provencals; y de la família del major-dom Grau, una criatura que 'era á dida.

Amarch recort guardarán tots ells del dia 4 de Octu-bre de 1881, y únicament podrà mitigarlo l' interès que 'l poble de Barcelona, sense excepció, 'ha prés en la sèva gran desgracia.

En aquest punt, es consolador l' espectacle que ha ofert la nostra ciutat.

Deixant apart lo valor y 'l zel desplegats pèls que treballaren en desenterrar á tants infelissos y la promp-titut ab que totas las autoritats comparegueren al siti de la catástrofe, y 'ls bons cuidados dels facultatius que auxiliaren als ferits, la massa de la població no tenia més que un sentiment de dolor y de condol.

Quant los cadàvers foren trasladats al Hospital, una gran generació se renovava per véure'ls, y 'ls mirava ab respecte y no pochs ab las llágrimas als ulls.

L' enterro dels 13 difunts fou un acte conmovedor com pocas vegadas s' haja presenciat á Barcelona.

Molts industrials van oferirse desseguida per cum-plir los compromisos que tenia l' acreditat establiment.

En una paraula: la catástrofe que ha acabat, ó poch ménos, ab duas familias volgudas de tothom y per tothom honradas, quedarà escrita com una fetxa de dol, en los anals de Barcelona.

L' esperit d' especulació es sense cap dupte, l' esperit predominant en lo sig-le XIX.

Temps endarrera, un ciutadá dels Es-tats Units, vá oferir al govern un gra-pat de mils duros, si l' hi entregavan á n' en Guiteau, l' assesi de'n Garfield, per un parell d' anys, ab obligació de tornar-lo viu.

—Y qué 'n vol fer de'n Guiteau?
—L' aniré ensenyant de poble en poble á tant l' entrada.

Lo govern vá negarse á admetre semblants proposi-cions.

Ha mort l' emperatris de Xina, y ha sortit un decret senyalant 30 dias de dol en tot l' imperi, ab prohibició absoluta de casarse durant aquests 30 dias.

¿Qué 'ls sembla la manera de cumplir lo dol?

Y no obstant la Xina ha progressat: avants no sols prohibian lo matrimoni durant lo dol, sino que 'ls ca-sats no podian exercir las sèvas funcions durant aquest periodo. Hi havia com ho diriam?... Hi havia un rigurós veto en totas las arcobas.

¿Y saben de quina manera averiguavan las faltas? Los pares de las criaturas que naxian, nou mesos des-près del dol, eran castigats ab penas molt severas.

Un bisbe, 'l de Daulia, ha escrit una carta condem-nant l' unió catòlica, y dihent que 'ls medis pacífics son inútils y fins perjudicials.

«Ni la propaganda, ni 'ls círculs, ni las associacions imposan als liberals.—L' únich que 'ls imposa es veure compacte y unit á un partit que á una hora dada pot presentar més de 80.000 voluntaris capassos de arrebatar coronas al exèrcit més aguerrit y discipli-nat del mon.»

¡Oh, bisbe modelo de pau y mansuetut! No serè jo qui 't duga cap criatura á confirmar, que déus tenir una mà molt pesanta, si es que no las confirmas ab un látigo!

Lo Sr. Albareda, sense esperar lo resultat dels estu-dis dels ferro-carrils internacionals, pèl Pirineo Cen-tral, s' ha decidit per la línea del Canfranc, y está resolt á subvencionarla.

Com qu' es una qüestió aragonesa, creyém que 'l ministre será tossut.

¿Y la línea del Noguera Pallaresa?
¡Qui tinga mal-de-caps que se 'ls passi!

Avants se deya:
«Puig parla catalá, Dèu l' hi don gloria.»
Avuy se diu:
«Puig parla catalá, castanya seca.»
Y no 'ns ne perdonan cap.

L' alcalde del Hospitalet, en vista de las grans pér-duas que ha produhit entre algunas familias pobras de aquella població, l' ayguat del 28 de Setembre, ha obert una suscripció, per remediari tantas desgracias.

Nos ha invitat á secundar aquesta noble idea, y nos-altres, que no som may sòrts á las necessitats dels nos-tres germans, admeterém, al igual que 'ls demés periòdics locals, las quotas que al citat objecte 'ls nostres lectors se serveixin confiarnos.

Lo marquès de Ciutadilla s' ha quedat fora del Senat.

Lo general Bonanza s' ha quedat fora del Congrès.
A l' un no l' hi han valgut aquellas credencials dels compromissaris que no 's sellavan, y al altre no l' hi ha valgut aquella acta de Casserras, en la qual en virtut

de una raspadura, los vots del Sr. Marin y 'ls sèus havian canbiat de puesto.

Me 'n alegro molt; pero ¿creuhen que ab aquests dos exemples n' hi haurá prou per moralisar las eleccions?

Jo, si fos de la comissió d' actas, las anularia totas y las tornaria á fer.

Discussió del acta d' Enguera:

¿Han vist may una renyina de galle?
Donchs allà l' haurian presenciada. Excitats pèls conservadors, que assistian á la funció per divertir-se ab l' espectacle, los constitucionals de 'n Villarroya y 'ls constitucionals de 'n Capdepon, ab las plomas del coll estarrufadas y la vista, encesa varen picarse las crestas fins á treure's sanch.

¡Y qué cosas van dirse 'ls uns y 'ls altres! ¡Y qué cosas varem saber!

Si lo que ha ocorregut á Valencia son eleccions, més val que no se 'n fassan may més: lo govern podrá nombrar als diputats de real ordre, y 'ns evitarem molts disgustos.

Si aquellas renyinas constituheixen lo sistema par-lamentari més val que 'ls diputats no discuteixin; més val que dughan una mordasa á la boca.

Se comprén que 'ls diputats valencians sigan de la terra de las xufas. ¡Oh si! Se las van repartir sense compassió.

Pero va ser més que de xufas, aquella sessió.
Vá ser una sessió de gabinetás.

Sobre l' acta de Berga. lo general Martinez Campos, intim amich del general Bonanza, vá declarar que si aquest no era diputat legal, desde 'l moment renun-ciava á defensarlo.

La fábula de la guinéu.
Quan no 'n pot haver diu que son verdas.

Estadística de las eleccions francesas:
En 1877 van emitirse 4.367,202 vots republicans.
En 1881 se n' han emitit: 5.128,444.

Las ideas republicanas han tingut un augment de 761,242 vots dintre del cos electoral.

Veyam la situació dels monárquics: En 1877 van emitirse 3.577,888 vots monárquics de totas menas y en 1881 no més que 1.789,767.

Resulta una disminució de 1.788,121 vots.
O com si diguessim: un milió y pico de monárquics que s' han cansat de votar, y 700,000 y pico que s' han passat als republicans.

Aixó ab quatre anys ja es alguna cosa.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Lo bisbe de la Habana ha volgut fer un punt semblant al que vá fer lo cardenal Mo-reno. Ha publicat també una pastoral, y en ella diu que es menester que 'l papa siga rey de Roma, ja qu' es impos-sible que 'l Papat existeixi, si no té 'ls dos poders. ¿Es im-possible qu' existeixi? Donchs consti que desde 'l any 70 no existeix; y que ja fa onze anys que 'l papat es una papa. ¿Es aixó lo que volia dir lo bisbe de la Habana?

A Tarrassa s' está ensejant la sarsuela del Sr. Mari-nello *Lo rey tranquil*, per la qual han compost musica nova dos acreditats compositors de Barcelona. Será posada ab molt aparat per una companyia de aquesta capital y va-rios aficionats de la població, un numerós cos de ball, lo coro Tarrassense y una orquesta de 40 individus.

Un arca de Tossa dos anys enrrera vá colocar cinch monjas francesas al Hospital, mimantlas ab tant es-mero, que fins los hi doná las taulas d' escriure de la mes-tra de la població. Ha vingut un arca de liberal y ha anu-lat lo contracte, ab gran aplauso de la majoria dels vehins. Únicament los neos hi tiran cossas; pero s' haurán de re-signar, á no ser que fassan lo que prevé aquella regla de justicia:—«Qui vol tenir un gust que se 'l pagui.» ¿Volen monjas francesas? Que se las mantinguin.

REVISTA EXTRANJERA.

May havia vist l' Europa allá, en lo cel, menos blau y aquí, en la terra, més tropa: tot grunyeix, tot bull, tot topa, y tot es parlar de pau.

No hi ha que buscar hi pas un poble quiet y feliç: revistemlos pas á pas, que 'l que no té un sis té un as, y 'l que no té un as té un sis.

La Fransa, que aparentment viu molt tranquila y serena, vigila continuament y no 's treu ni un sol moment lo remington de la esquena.

L' Italia, si té algun mal, callant se 'l cura, ó se 'l tapa: lo sèu treball capital está en mirar si al final se quedara sense papa.

La rossa Inglaterra está tota farsida d' inglesos, que no poden arrenca los quartets que han de doná los colonos irlandesos.

La Suecia y Noruega viuen ballant un silenciós tengo, sense publicá 'l que diuhen. ¡Ja tenen rahò si riuhèn!

¡Com que son lluny del fandango!

La Prussia encare no gosa á doná un pas massa llarch, continguda y temblorosa devant la cara espantosa d' aquell papu de 'n Bismarck.

Los reyets qu' ell' ab son llas va cassar, no fan may res ni ningú 'ls veu treure 'l nas, per lo qual se 'n fa tant cas com dels reys del ajedrez.

La gran Suissa, rodejada de nacions que tenen febra, de dia vigila armada y de nit dorm sossegada ab lo son que tè la liebra.

Grecia y Turquía 's fan guerra y xisclan com dugas velles, disputant de dreta á esquerra per un pilotet de terra qu' es tot terra d' escudellas.

Andorra, ¡pobre juguè!

viu entre Fransa y Espanya com entre espasa y paret aguantant sempre 'l fuet y la sanya de 'n Casanya.

Portugal plora y suspira porque no tè ni una malla; Bélgica furgant s' estira; Dinamarca calla y mira y la Holanda mira y calla.

L' Austria segueix un camí que no s' veu quin terme tè; de manera que hasta aquí, casi bè may sab qué di ni tampoch sab may qué fè.

Los raquitichs principals de las voras del Danubi, recelosos y espantats, compran... paraigües blindats, per si acás ve algun diluvi.

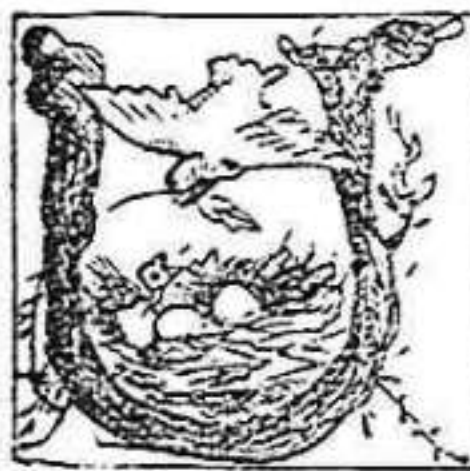
Los nihilistas van bullint y fent propaganda á Russia, y 'l Czar segueix resistint y sembla que 'ls va sentint com si l' hi diguessen Llucia.

Allí apilan batallons, allá ab mil enganys y trassas fan barcos que semblan mons, aquí s' inventan cazons que 'ls foradan las corassas.

En lloch se veu una llum ni una estrella benehida: tot son tenebras y fum y per tot sura un perfum de pólvora comprimida.

Resúmen: la Europa está feta un cohet. Si algú intenta saber cóm acabarà, que hi posi un misto y veurá si va enlayre ó si 's reventa.

C. GUMÁ.

Un periódich extranger proposa que las tropas espanyolas intervinguin en la qüestió d' Egipte, ahont cada dia hi ha un pronunciamient.

¡Las tropas espanyolas!

Es com si diguessim: á Egipte 's ala foch: ¡voléu apagarlo? ¡Tireuh! petróleo!

Lo jutge municipal de un poble de la provincia de Málaga ha calat foch á una finca del arcaide. Es d' advertir que 'l jutge y 'l arcaide estavan renyits á mort.

¡Quinas autoritats!

O millor dit: ¡Quinas atrocitats!...

Sr. Elias: ¿qué tal? ¿qué l' hi ha semblat l' anulació del acta del general Bonanza?

¿No l' hi sembla que Casserras y Rubi tenen molts punts de contacte?

Sr. Elias: quan vegi la barba del general cremar, posis la seva á remullar.

Un diputat (no diré que siga 'l Sr. Elias; pero si que 's troba en lo seu cas) al arribar al Saló de sessions, pregunta á un dels porters:

—Escolti. ¿M' ha guardat puesto?

—Sí senyor, miri, aquí al extrém, prop de la porta.

—¡Que vol que 'm costipi!

—De cap manera; pero com que m' han dit que duya l' acta molt bruta, hi cregut que prop de la porta estaria més cómodo per poder tocar pirandò sense incomodar á ningú.

Caricatura de un periódich francés: Se tracta de un quinto la primera nit que dorm al

cuartel. ó millor dit la primera nit que no hi pot dormir á causa del martiri que l' hi donan las pussas y las xinxes.

Salta del llit y exclama:

—¡Ay, mare! Are si que comprench per qué de la quinta 'n diuhen la *contribució de sanchè!*

Escena cómica.

En lo Congrès lo carli Sr. Ortiz de Zárate, deya:

«Jo y 'l senyor Ampuero som tradicionalistas y ab molta honra. Y si no som més que dos no importa, porque prestarem al nostre partit tants serveys, com una *pareja* de civils.»

Seria bonich que de cada dos carlins ne fessen dos civils, y que 'ls enviessin á guardar carreteras.

¿Hi passarian vostés? Jo no.

Després d' aquest discurs lo Sr. Ampuero va donar la mà al Sr. Ortiz de Zárate, y 'l Sr. Ortiz de Zárate va donar una abraçada al Sr. Ampuero.

¡Qué volen ferhi! Los carlins sempre aficionats á abraçarse: desde l' abrás de Júdas al abrás de Maroto, vagin contant.

Llegeixo en un periódich:

«Hi ha un adagi, segons lo qual, únicament las montanyas no poden trobarse may.

«Tant-de-bó que succehis lo mateix ab los trens!»

L' inolvidable Bartrina explicava la manera d' evitarho: consistia en colocar un francés á una locomotora y un prussiá á l' altra.

—Quan estarian á punt de topar, com que 'ls francesos y 'ls prussians no 's poden veure, 'ls trens recularian.

Lo partit monárquich democrátich ja está constituit baix la presidencia del vice-almirant Beranger.

¡Un marino per president!

Are ja no l' hi falta res mes, sino saber per quins mars navega.

Desde que 'l Sr. Moret va anar á la recepció de la primcesa de Asturias, á Madrid l' anomenan per un títol de una comedia antigua.

¿No saben cóm l' hi diuhen?

«*El vergonzoso en Palacio.*»

Paraulas de un arcaide de un poblet de fora:

—Miri, deya: hém passat porque 'ns fiquin lo ferrocarril dintre del terme; pero tocant al *telegáfo*, aixó si que no ho consento. Jo 'ls asseguro que 'l tallo encare que després á mi m' hajan de tallá 'l coll. Mentres jo maní, no estich per més diabladuras!

Lo partit monárquich democrátich ja tè un periódich que 'l representa. Se titula *El Clamor de la patria* y avants era calent, entusiasta, de la flamarada: en una paraula, al tal periódich lo rey no l' hi era bon mosso.

Pero avuy... ¡Ah! Avuy ja no es lo *Clamor de la patria* sino en lo sentit de que la patria es lo ventre, y 'l clamor lo roncar dels budells.

Sr. Sagasta, per mor' de Deu, tinguilli pietat: si no pot ferli donar la *grossa*, que l' hi dongan lo *biberon*, que aquesta criatura 's migra.

Lo Duch de la Torre, en lo banquet de Linares, ha fet declaracions monárquicas y dinásticas.

Lo Duch de la Torre tè ja 71 anys, y de las sévas partidas *serranas* y de las sévas declaracions contradictorias, se 'n podrian escriure 71 volums, y encara sobraria materia.

Es molt dur lo bou al art.

De totas maneras los amichs de 'n Sagasta están que no hi veuhen de cap ull desde que 'l vencedor de Alcolea ha repassat lo pont, per ferlos la gara gara.

Nosaltres som generosos, los hi regalém aquesta conquista.

Lo general Serrano acostuma á dur lo sabre arrossegant, y molts dels que s' hi acostan s' entrebancan y van de bigotis.

Davant del arquebisbe de Sevilla s' han fet las probas de un nou instrument musical, inventat per un rus y titolat *leñófano*.

Es l' instrument que jo tocaria sempre per fer ballar als carlins.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Pas-to-ra.*
  2. ID. 2.ª—*Sa-bó.*
  3. ANÀGRAMA.—*Palco, Copla, Polca.*
  4. TRENCA-CAPS.—*Canuda, Aurora.*
  5. TERS DE SILABAS.— TO CA DO
CA NA LO
DO LO RA
  6. GEROGLIFICH.—*Per punts las sastressas.*
- Han endavinat totas las solucions los ciutadans Ex-bolea n.º 1, Fart y Drogo y Aquileta, Sr. Geiger n.º han endavinadas 4 Do'oretas y Juan Soldado; 3 Pa y Naps; 2 Un lector de la Campana Pere Xeringa y Anton dels Ases; y un no més Un sastre impacient.

XARADAS.

I.

No una tersa qui no plora, aixó ja tothom ho sab; població es *prima-segona* de las Islas Balears

Prima dreta y tres esquerra tè 'l dos-hu pèl regular: de una secta religiosa fou lo jefe un tal total.

S. R.

II.

—*Quart quinta.*

—¿Qué vol, tres quarta?

—¿Ahont es la Tot?

—A la porta.

—Digali que vaja á l' horta á comprá *hu-dos* per la Marta

UN TAPE Y F. DE T.

SINONIMIA.

Lo senyor Tot me vá dí que quan munta á la total total ramas de un gros pí ab la total de 'n Pasqual.

AGUILETA.

TERS DE SILABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Sustituir los pichs ab lletas que llegidas horisontal y verticalment digan: Primera ratlla: Nom de un teatro. Segona: una cosa de metall rodona, que no es moneda. Tercera: Nom de un carrer.

LLUIS MILLA.

GEROGLIFICH.

E E E
Lo Caball
L A

ADLAVAY ESQJ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignes d' insertarse 'is ciutadans Francisco Flós, Ll. Milla, Kepatani, A. Sala, Pera Sesquilla y Ana Deu.

Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Jordi Just, Santiago Sanjoan P. M. Maristany de S. S., Pau Rauco, Vicari Nervió, Pau Insolent. Un que no s' arronsa, Nicolás Ssga, Un carlí, P. Martínez, Vicari pestilent, Febo y T. Vallés.

Ciutada F. Flós: Insertarem anagramas, trenca-closcas y geroglífichs.—Joanet Tarragoní Idem un geroglífich y un trenca-caps.—J. Planas: Hi anirà l geroglífich.—Ex-bolea n.º 1: Idem trenca-caps.—J. Molas y Balbaster: Publicarem la poesia.—Francisco Flós: Lo quadrat de vostre conté alguna idea; pero está desarrojat ab poch coneixement del género.—Vicari Pestilent: Publicarem alguns extrems.—Aguileta: Idem molta cosa de lo que 'ns envia.—A. Baixeras y Feu: No fém cap cas de las sévas insolencias: la gloria que vol tenir de pensar sempre de la mateixa manera indica que té 'l pensament esiancat, y aixó no es cap gloria Si la experiencia no l' hi diu res, pijor per vostre. Ni vostre ni ningú podra demostrar que nosaltres obrém moguts per interessos personals, ni siquera pels interessos de la vanitat; y si vostre ni ningú té dret á discutir la sinceritat dels nostres actes.—Julio Jener: Tal com ve are la poesia está molt bé.—P. Fanal: Habana: Gracias mil per las noticias que 'ns dona.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

HISTORIA DE UN DUCH MOLT AFICIONAT Á LAS PARTIDAS «SERRANAS».

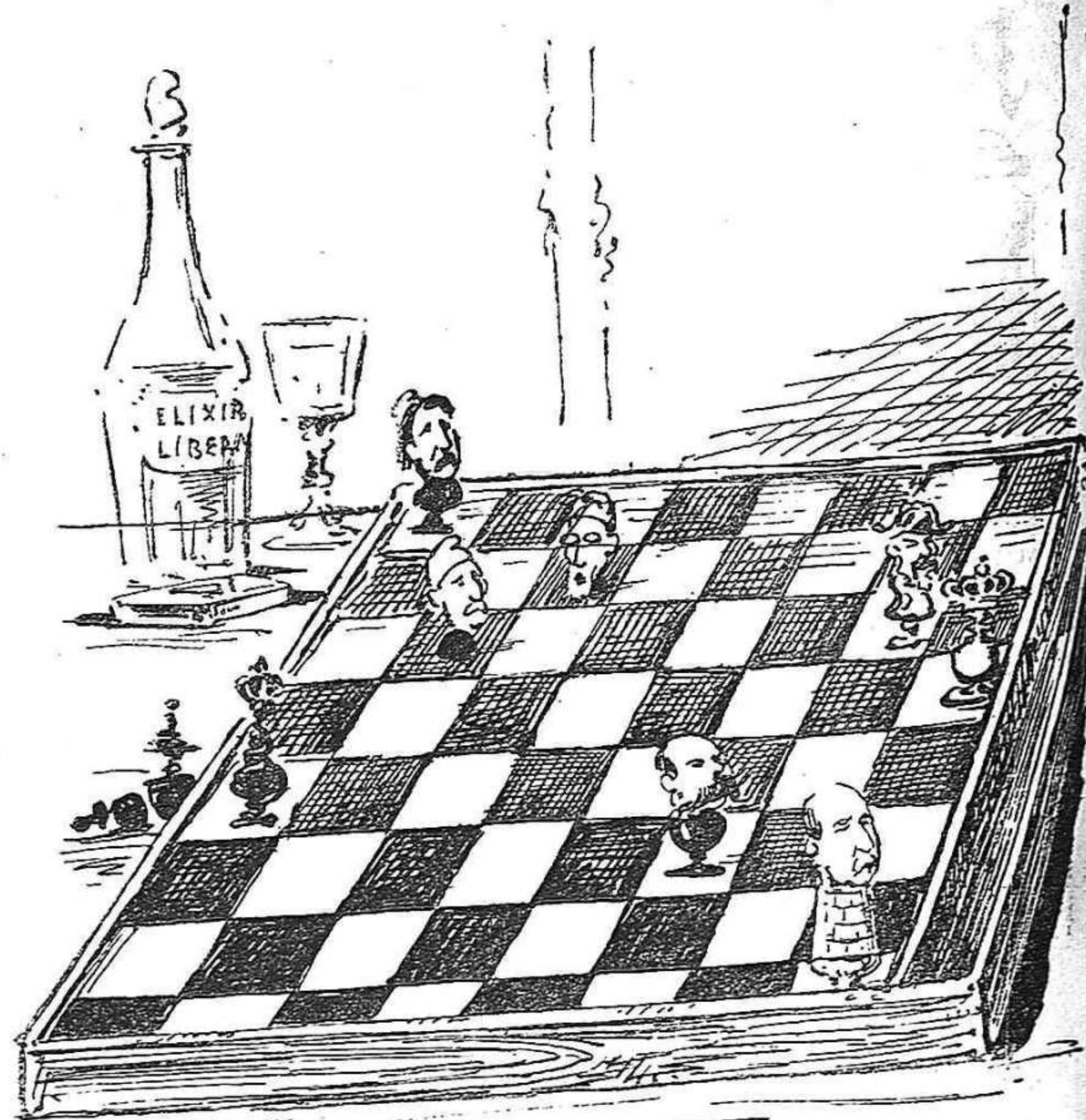
22 de Juny de 1866.—La democracia plora. ¿Perqué? ¿Pel fusellament dels sargentos ó pel triunfo del Duch?

29 de Setembre de 1869.—(Dos anys després.) La democracia riu. ¿Perqué? ¿Per la victoria de Alcolea ó per las hassanyas del Duch?

Setembre de 1881.—Linares.—La democracia l'hi estira la levita.

Pel porvenir.—La democracia ha imaginat lo següent problema de ajedrez. Jaque..... y 'm menjo la Torre.

La solució dintre dos anys y un dia.